

(המשך מעמוד 11)

במתן ההלואות. הן לא חולקו לפי גדול העתונים, או השיבותם הציבורית. הכל היה תלוי לחלוטין בראות עיניו של השר — וכל עתון ידע זאת.

ההלואות שאושרו מאז 1959 ועד היום, בצורה של ההלואות-פיתוח לבתי-הדפוס של העתונים:

● „גרדולם פוסט“, העתון הכושל של מפא"י, הפוזל לעבר רפ"י: 487,527 ל"י.

● „דבר“, היומון השייך להלכה לי-הסתדרות ולמעשה למפא"י, ושצבר הפסדים בסך כמה מיליונים: 980,500 ל"י.

● „הארץ“, שהוא גדול בהרבה מגרדולם פוסט והעולה בחשיבותו על דבר: 375,433 ל"י בלבד, אולי כעונש על עמדתו הביקורתית בשנים האחרונות.

● „למרחב“, לעומת זאת, קיבל הרבה יותר מהארץ, אף שהוא נופל ממנו בתפוצתו. כדאי להיות במערך: 574,460 ל"י.

● „על המשמר“, לעומת זאת, טרם הצטרף רישמית למערך. הסכום: 64,000 ל"י.

ההפרש בחצי מיליון ל"י בינו ובין למרחב מסביר, אולי, מדוע פוזל בטאון מפ"ם בשתי עיניו לעבר המערך, ומדוע לא היה כדאי להיות מחוץ לקואליציה.

● „הצפנה“ נופל ברמתו העתונאית מכל העתונים האלה. אבל הוא שייך לי-

מפלגה, שבלעדיה אי-אפשר. הסכום: 280,000 ל"י תוך שנתיים.

התחרות בין שני הצהרונים לא פסחה גם על שטח זה. ולראיה:

● „מעריב“, עתון המסור לפינחס ספיר בלב ובנפש: 764,680 ל"י.

● „יריעות אחרונות“, שגם הוא בולט בידודתו לשר-האוצר: 520,000 ל"י.

● בולטים בהערס: עתוני חרות ומק"י. וכמובן: השבועון המסויים, שלא ביקש מעולם להואה ממשלתית.

הפיליטון הרציני

המביא דברים בשם אומרם מביא גאולה לעולם — בתנאי שאין אלה דברי השבועון המסויים. את הכלל הזה למד השבוע רפי בנקלר, כתבו של על המישור לענייני מפי לגות.

ביום השישי האחרון פירסם בנקלר כתבה גדולה ביומון מפ"ם, הסתיר את זהותו בי-אמצעות שם-העט „בר-חנאני“. בכתבה גילה לקוראיו סוד גוראי: טרויקה חדשה מתגבשת במערך, מתכוננת להדיח את אש"כול, מורכבת משלושה תותחים כבדים כ-פינחס ספיר, גולדה מאיר וישראל גלילי.

• חכם בתקופת התלמוד, שנחשב לסמל ההתברבות.

את העובדה הידועה כי הסוד הזה כבר נתגלה שלושה ימים קודם לכן מעל שערו ועמודיו של השבועון המסויים (העולם הזה 1958), לא ציין בנקלר כלל. תחת זאת בחר בטריק אחר, שם את המילים בפיו של איסר הראל, קרא לכתבתו בשם המרתק „הראיון שלא התקיים“.

לעג ותוקפנות. כל העניין היה עובר בשלום, ובנקלר-בר-חנאני היה יכול ליהנות מפרי עמלו, אילו לא הכעים הדבר את שותפי מפלגתו לקואליציה.

ביום הראשון הקדיש למרחב מאמר מער-כת תוקפני לעל המישור, כינה אותו בלעג עיתון „רציני ואחראי“. בין השאר רמוז יומון אחדות-העבודה כי על המישור נכשל בכך שגנב את גילוייו מן העולם הזה.

למחרת הקדיש גם דבר כתבה לנושא, הכתיר אותה בשם: „כאשר על המישור מת-חרה עם העולם הזה“.

למפ"ם לא נשארה עתה שום אפשרות, אלא להתגונן. ואת זאת עשה בגימגום עורך על המישור יעקוב עמית. הוא העלה על הכתב, בזה אחר זה, טענות שונות ומנוגדות.

בתחילה כינה את כתבתו של רפי בנקלר „מאמר פיליטוני“. אחר כך הוסיף כי בעצם כל מה שכתוב בו הוא רציני, לבסוף הסביר כי עיתונו עשה זאת רק מתוך רצון טוב, כדי להילחם בשמועות הוונדיות המופצות

עלי-ידי. עיתון מגרה הרודף סנסציה והולך רכיל. יחד עם זאת לא שכח לציין: „אנו רוצים בשלום הקואליציה ובשלימותה“. כאילו שמישהו חשב אחרת.

חינוך עניין לא מאוחר

באנגליה נלמד המקצוע במשותף עליידי ילדות וילדים בגיל תשע. עשר. השעור נערך אחת לשבוע עליידי מורה מיוחד. ר-עצם הדיון החופשי בנושא, משחרר את ה-ילדים ממעקפה מסוימת שהיתה קיימת בהם קודם.

המקצוע הוא, כמובן, הסברה מינית, ו-עליו דיווחה ביוני-ישראל ובדו-שבועון המר-רים, הד החינוך, המורה נעמי גורן, שביקרה לאחרונה באנגליה.

הן נבוכות. באנגליה בחרו בגיל תשע, עשר כי זהו גיל בו עדיין אין מתיחות מינית. ההסברה מתקבלת בצורה טבעית ביותר. וזה גם גיל בו קיימת סקרנות סב-עית לגבי כל עובדות החיים, שעובדות ה-מין הן רק חלק מהן, אחר הכל.

הילד רוצה לדעת כיצד נולד. מהיכן בא. היחסים בין אבא ואמא.

בישראל, לעומת זאת, המצב שונה. שלא כבאנגליה, ארצות סקנדינביה, בלגיה, הו-לנד וארצות-הברית, אין כמעט הסברה מי-נית מאורגנת בבתי-הספר במדינה (ראה דו"ח לבוחר).

יש אמנם בתי-ספר בארץ, בהם מסבירה האחות לבנות בכיתה ו' או ז' את המחזור החודשי. אבל, זה, בערך, הכל. התוצאה, כפי שהעירה מרכות הדרכה של סמינר למורים, מנוחה גלבוש: „שלושה רבעים של הבנות כבר יודעות את הדבר מנסיוןן והן-בנים יודעים מדוע מפרידים ביניהם וכל העניין מנוחך“.

ואם כי כל מחנך מסכים כי מורה טוב צריך לדון בעניין ללא הסתייגויות ברע-שהבעיה עולה, הרי עובדה המקשה במיוחד על הנהגת הסברה מינית כמקצוע חובה היא, שחלק ניכר מן המחנכים הם מורות צעירות, הבאות ישר מן הסמינר, והן „נבוכות כש-הן נשאלות שאלה כזאת“.

את הפתרון הציע הפסיכולוג אוריאל עקביא: להטיל את תפקיד ההסברה המינית, בגיל הנכון, לבנים ולבנות, על רופא, אחות או פסיכולוג בעל נסיון.

שירורים חצי שעה ביום

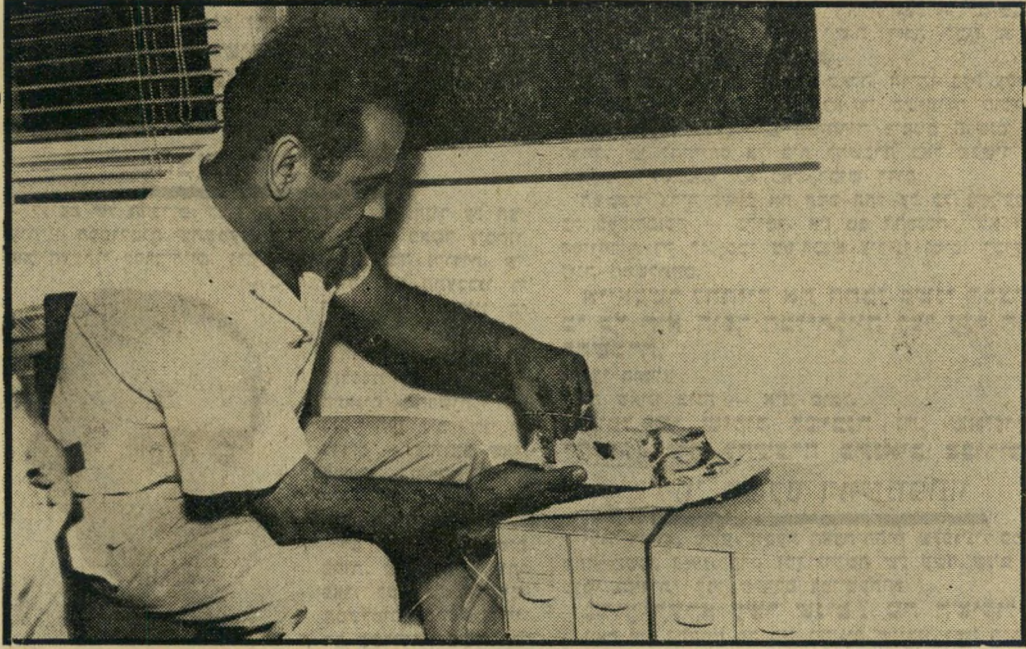
השבוע האוינו רבבות לשירור החי מ-לונדון, בעברית, על מישוק הגביע העולמי. הם יכלו להודות על כך למחלקה העברית של הבי.בי.סי. (שרות השירור הבריטי). עברית היא אחת מ-41 הלשונות בהן משד-רים, מדי יום, מלונדון לכל קצחי העולם. אם כי היקף המחלקה העברית מצומצם — שירור של חצי שעה ליום — הרי יוצא לשירוריה מוניסיין. השירור העברי מלונדון מציג גישה ישראלית לנושאים בריטיים. הוא גם שומר, ככל מחלקה בבי.בי.סי., על נימוס והגינות, התאפקות ואי-פגיעה בפרי-טים, מוסדות ומדינות.

אך מלבד הגבלה בריטית טיפוסית זאת, חופשית המחלקה בבחירת מישוריה, חייבת רק בשירור מהדורת החדשות הסטנדרטית בחרגום מדויק של המקור האנגלי ובסדר הנקבע עליידי חדר החדשות המרכזי.

עמית מעכו. ייחוד אחר של המחלקה העברית בלונדון הוא שירור עובדות קט-נות על העולם הערבי, מהן מתברר כי ה-ערבים אינם עוסקים רק בדיבורים או בי-הכנות להשמדת ישראל: כתבות על פעולות ייעור ותיעוש; בעיות השקיה וטיוב קרי-קע; חינוך ושאר פכים קטנים.

גישה עניינית זאת לא נעלמה מעובדי המחלקה הערבית, שהיא המחלקה הגדולה בשירותי החוץ של הבי.בי.סי. (12 שעות שירור ביממה) ושרבים מעובדיה הם יוצאי ארץ-ישראל.

כמה מערכים ארצי-ישראליים אלה מתרוע-עים עם העובדים הישראליים, מחפים על מבוכתם בצורות שונות. אמר אכרם סאלה, יוצא עכו הנשוי לבי שהיתה מלכת היופי

חבילת-נפץ במשרדי המערכת

הקופסה לא הכילה מעדני שוקולדה. היא הכילה גרגרי אבק שריפה ומנגנון הצתה, מלחים כתובת-התראה: זאת רק אזהרה. יש

החבלן אסביר לאבנרי את הצננון

לך שבועיים זמן לסלק סיעתך מהכנסת. חתום: עמיתו ושות', כפרי-אתא.

פגיעה חמורה. הפושע חסר-האחריות, ששלח את חבילת הנפץ למשרדי המערכת לא ידע, כנראה, על סידורי הבטחון הנהוגים בי-העולם הזה. איש איננו פותח חבילות במערכת אלא לפי סידורי-בטחון קבועים מראש. מה שהיה הפושע החולני יכול לעולל — היתה פגיעה גופנית חמורה במזכירה המטפלת כדואר, או בשליח-המערכת, המביא את חבילות הדואר מן הדואר המרכזי.

ביום הראשון בשבוע, בעיצומן של ההכנות להוצאת הגליון השוטף, התקבלה חבילת דואר, שנשלחה מחיפה, במשרדי המערכת. למרות עסיפת הנייר הצבועי וכתובתה התמימה: עבור חברי-הכנסת אורי-אבנרי, עורך השבועון, עוררה החבילה חשד מידי. כתבהידי שעל-החבילה היה מעושה ביותר ומכאן למניעת זיהוי השולח. אחר-קניטת צעדי הבטחון המתאימים, החלה המזכירה בהסרת העטיפה, הבחינה, לפתע, בגרגירים שחורים בעלי ריח חריף, הנשפכים מן-החבילה, שהכילה, כפי שהתברר, קופסת שוקולדה.

רק אזהרה. עתה היה ברור שמשוה לא כשורה עם החבילה והזועקה המשטרה. זאת לא פיקפקה, גייסה את חבלן מחוז תל-אביב, רביסמל ששון, שהחל בפירוק הקופסה (בצילום, למעלה).

השומרים גובים עדות מהאזכירה